

срѣща и по пътя отъ Сливенъ за Сотиря, прѣзъ Айвалж-Дере, край източнитѣ склонове на Синитѣ-Камѣни. Има прѣдание, че такава каменна настилка е водѣла отъ Сотиря за Търново, покрай Кушъ-Бунаръ, по която идвали ежегодно българскитѣ царе да поднасятъ дарове на сотирския мѣнастиръ (днесъ св. Петка). Шкорпилови („Споменъ на Сливенъ и мѣнастиритѣ му“) сж на мнѣние, че сотирскиятъ мѣнастиръ е билъ главниятъ мѣнастиръ на сливенската „Малка Св. Гора.“ На съотвѣтното мѣсто загатнахме за дадената отъ Иванъ Шишманъ грамота на сотирския мѣнастиръ, чиито имоти се простирали чакъ до днешното село Кавлаклий, а при това ползувалъ се и отъ нѣколко таляни за моруни на Дунава. Тоя мѣнастиръ е билъ разсипанъ отъ турцитѣ заедно съ мѣнастиритѣ около самия гр. Сливенъ.

Прѣзъ 1829 г., 2-и августъ, прѣзъ с. Сотиря е минало едно отдѣление отъ отряда на генералъ Монтрезоръ, който слѣдъ прѣвзимането на Сливенъ се запжтилъ за Котелъ да изгони отъ тамъ турцитѣ.

Сотирци се изселили въ Русия прѣдъ слѣдната година (1830 г.) заедно съ сливенци.

Селото Сотиря се споменува и въ пътуването на кримския ханъ Селимъ-Герей, който миналъ прѣзъ селото на слизане отъ Кушъ-Бунаръ (1702 г.). Турцитѣ наричатъ Сотиря-Чотюря. Така е и у поручика Eneholm — Tio-tera (1829 г.) У английския генералъ Jochmus (1847 г.) е Shotüre, а у Каницъ (III, 26) — Sotire.

Прѣди освобождението въ с. Сотиря сж живѣли доста турци, а по настоящемъ тукъ има 11 сѣмейства. Поселването имъ тукъ е станало за да вардятъ дефилето. Впрочемъ, говори се, че селенитѣ на изчезналото до Страджа село Сарай, наклѣветили сотирци и калугеритѣ въ мѣнастиря, че криели „хайдути“, които обирали турската поща, и ужъ това дало поводъ за срутването на мѣстния мѣнастиръ. Около селото личатъ още множество скити.

Тукашното училище е отъ 1880 г. С. Сотиря брои 81 сгради и 376 жители.

Карасарлийска община, състояща се отъ селата: Бинкосъ, Голѣмо-Чочовени и Кара-Сарлий.